A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2017. október 26.* [i]

„Közszolgálat – Tisztviselők – Cedefop – Előléptetés – A 2015. évi előléptetési időszak – A felperes AD 12 besorolási fokozatba történő előléptetését mellőző határozat – A személyzeti szabályzat 44. és 45. cikke – Az érdemek összehasonlítása – Indokolási kötelezettség – A panasz hallgatólagos elutasítása – Felelősség”

A T-601/16. sz. ügyben,

Georges Paraskevaidis (lakóhelye: Auderghem [Belgium], képviseli: S. Pappas ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Szakképzés-fejlesztési Központ (Cedefop)** (képviseli: M. Fuchs, meghatalmazotti minőségben, segítője: A. Duron ügyvéd)

alperes ellen

az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott és egyrészt a Cedefop igazgatójának 2015. november 4-i, a felperes AD 12 besorolási fokozatba történő előléptetését a 2015. évi előléptetési időszak során mellőző határozatának megsemmisítésére, másrészt a felperes által e határozatból kifolyólag állítólag elszenvedett kár megtérítésére irányuló kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács),

tagjai: S. Gervasoni elnök, L. Madise és R. da Silva Passos (előadó) bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperest, Georges Paraskevaidist 1988. július 1-jén nevezték ki A 7 besorolási fokozatú tisztviselőnek az Európai Unió Tanácsának Főtitkárságán. 1996. július 15-én az Európai Szakképzés-fejlesztési Központhoz (Cedefop) rendelték ki, amelyhez ideiglenes alkalmazottként csatlakozott, és ott tanácsosi feladatokat látott el, majd később az adminisztráció vezetőjének tisztségét töltötte be.

* Az eljárás nyelve: francia.

2 1999. január 1-jétől a felperest a Cedefophoz helyezték át, ahol az A 5 besorolási fokozat 2-es fizetési fokozatába nevezték ki tisztviselőnek. 2002-ben az adminisztratív reformért felelős tanácsadó álláshelyre helyezték át.

3 Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 2004. május 1-jén hatályba lépő módosításával a felperest a tanácsosi (AD) csoportba, AD 11 besorolási fokozatba sorolták be.

4 A felperes, miután 2003. szeptember 1-jén az Európai Újjáépítési Ügynökséghez (EAR) rendelték ki, 2007. január 16-án a pénzügyi és közbeszerzési osztály vezetőjeként tért vissza a Cedefophoz. Ekkor az AD 11 besorolási fokozat 5-ös fizetési fokozatába tartozott.

5 A felperes 2011. március 1-jén érte el a 8-as fizetési fokozatot, azaz az AD 11 besorolási fokozat legmagasabb fizetési fokozatát. Ekkor először a 2010. évi előléptetési időszakban a 2011. május 18-i elektronikus levelében, majd a 2011. évi előléptetési időszakban 2011. október 3-i levelében kérte előléptetését az AD 12 besorolási fokozatba. E kérelmeknek azonban nem tettek eleget.

6 Ezzel párhuzamosan a felperes 2011. május 18-i levelében kérte az EAR-nál töltött szolgálati időszakának, valamint az ott megszerzett érdempontjainak figyelembevételét, a Cedefopon belüli előmenetelének elősegítése céljából. Ezt a kérelmet lényegében azzal az indokkal utasították el, hogy a felperest az EAR-hoz nem a szolgálat érdekében – és így nem tisztviselőként –, hanem az ő kérelmére és saját érdekében, ennélfogva ideiglenes alkalmazottként rendelték ki, továbbá a Cedefopon belül nem volt szokás ilyen tapasztalatot figyelembe venni az előléptetésre pályázó érdemeinek értékelése céljából.

7 2014. január 9-én a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése alapján kérelmet nyújtott be a Cedefop igazgatójához, a kinevezésre jogosult hatósághoz, amelyben azt kifogásolta, hogy 20 év alatt egyszer sem részesült előléptetésben. E kérelemnek nem tettek eleget.

8 2015. március 31-én a felperes felettese megküldte a humánerőforrás osztálynak azon tisztviselők listáját, akiknek előléptetését javasolta. A felperes neve szerepelt ezen a listán, jóllehet azzal a megjegyzéssel, hogy az ő előléptetése másodlagos prioritású.

9 2015. augusztus 6-án a Cedefop „Erőforrások és támogatások” osztályának vezetője nyilvánosságra hozott egy, az előléptethető tisztviselőket tartalmazó listát. A felperes neve ezen a listán az AD 12 besorolási fokozatba előléptethető tisztviselők között szerepelt.

10 Ezzel szemben a felperes neve nem szerepelt azon tisztviselőknek az igazgatótanács által 2015. október 14-én felállított listáján, akiknek az az előléptetését javasolta a kinevezésre jogosult hatóságnak.

11 2015. november 4-én a kinevezésre jogosult hatóság elkészítette az előléptetett tisztviselők listáját, amelyen nem szerepelt a felperes neve (a továbbiakban: megtámadott határozat).

12 2016. január 29-én a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a megtámadott határozattal szemben, amit 2016. február 3-án közöltek a kinevezésre jogosult hatósággal. Ebben a felperes úgy érvelt, hogy a megtámadott határozat nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz, sérti a személyzeti szabályzat 44. és 45. cikkét, valamint az egyenlő bánásmód és a jogos bizalom elvét. A panasz kártérítési kérelmet is tartalmazott.

13 2016. április 19-én a felperes a fellebbviteli bizottság előtt szóban előadta a panaszának alátámasztása érdekében hivatkozott érveket.

14 A Cedefop sem a személyzeti szabályzat szerinti négy hónapos határidőn belül, sem azután nem adott kifejezett választ e kérelemre.

15 A felperes 2016. február 1-jén ismét a Tanács szolgálatába lépett.

Az eljárás és a felek kérelmei

16 Az Európai Unió Közszolgálati Törvényszékének Hivatalához 2016. június 22-én benyújtott keresetlevelével a felperes megindította a jelen keresetet, amelyet F-31/16. számon vettek nyilvántartásba.

17 Az Európai Unió és alkalmazottai közötti jogviták elsőfokú elbírálásával kapcsolatos hatáskörnek a Törvényszékre történő átruházásáról szóló, 2016. július 6-i (EU, Euratom) 2016/1192 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 200., 137. o.) 3. cikke értelmében a jelen ügyet a Törvényszékhez tették át az ügy 2016. augusztus 31-i állapota szerint, és onnantól a Törvényszék eljárási szabályzatának megfelelően kell kezelni azt. Ezt az ügyet T-601/16. számon vették nyilvántartásba és a kilencedik tanácsnak osztották ki.

18 Tekintve, hogy a felek nem kérték tárgyalás megtartását az eljárási szabályzat 106. cikkének (1) bekezdése alapján, a Törvényszék (kilencedik tanács), mivel úgy vélte, hogy az ügy iratai alapján elegendő információval rendelkezik, úgy határozott, hogy a keresetről az eljárási szabályzat 106. cikkének (3) bekezdése értelmében az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz.

19 A felperes azt kéri, hogy a Közszolgálati Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– kötelezze a Cedefopot, hogy térítse meg a vagyoni és nem vagyoni kárát;

– a Cedefopot kötelezze a költségek viselésére.

20 A Cedefop azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet nyilvánítsa részben elfogadhatatlannak;

– a keresetet mint teljesen megalapozatlant utasítsa el;

– utasítsa el az állítólagos kár megtérítése iránti kérelmet;

– az alperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A megsemmisítés iránti kérelemről

21 A felperes a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelmében három jogalapra hivatkozik. Az első jogalapot az indokolási kötelezettség megsértésére alapítja. A második jogalap a személyzeti szabályzat 44. és 45. cikkének, valamint az egyenlő bánásmód és az előmeneteli lehetőségek elvének megsértésén alapul. A harmadik jogalap a gondoskodási kötelezettség és a jogos bizalom elvének megsértésén alapul.

22 Első jogalapjának keretében a felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat indokolása hiányos. Ezzel összefüggésben kiemeli egyrészt, hogy az említett határozat az előléptetett tisztviselők nevét tartalmazó listából áll, másrészt a panaszt elutasító határozat – tekintve, hogy hallgatólagos – a legcsekélyebb indokolást sem tartalmazza.

23 A megtámadott határozatra vonatkozóan sem a pert megelőző szakaszban, sem a korábbi előléptetési kérelmeivel kapcsolatban nem adtak elő semmilyen komoly indokolást. Következésképpen a felperes úgy véli, hogy nem tudta megérteni az azt igazoló indokokat, amelyek miatt a neve nem szerepelt az előléptetett tisztviselők között.

24 A felperes előadja, hogy az egyetlen információt, amellyel e tekintetben rendelkezett, azon egyszerű hallomásból tudta leszűrni, amely szerint az AD 12 besorolási fokozatba való előléptetését megtagadták, mivel az azzal a következménnyel járt volna, hogy mind a közvetlen felettesénél, mind a Cedefop igazgatóhelyettesénél magasabb besorolási fokozatba sorolták volna be őt. Pontosítja, hogy e megfontolások, még ha azt is feltételezzük, hogy megalapozottak, érvényesen nem igazolhatják az előléptetés megtagadását.

25 Egyébiránt a felperes kiemeli, hogy ha a szóban forgó határozat – akár a jelen esetben – semmilyen indokolást nem tartalmaz, a 2006. október 3-i Nijs kontra Számvevőszék ítéletből (T-171/05, EU:T:2006:288, 41–47. pont) és a 2008. október 8-i Barbin kontra Parlament ítéletből (F-81/07, EU:F:2008:125, 28. pont) kitűnik, hogy az indokolás nem pótolható a bírósági eljárásban. A megtámadott határozatot ez alapján tehát a Cedefop által az ellenkérelmében előadott magyarázatok ellenére meg kell semmisíteni.

26 A felperes hozzáteszi, hogy a panasz és a keresetlevél közötti összhangra vonatkozó szabály is megerősíti, hogy a sérelmet okozó aktus indokolásának pótlása a bírósági eljárásban lehetetlen, mivel az ilyen szabály tiltja, hogy a felperes újabb jogalapokat hozzon fel az említett eljárás során, miközben nem ismeri azon határozat indokolását, amelynek jogszerűségét vitatja. Úgy véli, hogy az ilyen helyzet felborítja az egyenlőséget, mivel az adminisztráció ténylegesen kedvezőbb helyzetbe kerül, mint a felperes.

27 Egyébiránt a felperes a Cedefop azon érvelését is kifogásolja, amely szerint a felperesnek az értékelő jelentésről, a teljesítményével kapcsolatos megjegyzésekről és a 2013. július 19-i belső feljegyzésről való tudomása elegendő a megtámadott határozat kellően indokolttá nyilvánításához. Szerinte az ilyen érvelés elfogadása a jelen esetben ugyanis egyenlő lenne az EUMSZ 296. cikk, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkében előírt hatékony jogorvoslathoz való joga hatékony érvényesülésének teljes elvesztésével.

28 Ezenkívül, noha a felperes elismeri, hogy a Tanács egyik álláshelyére való pályázata megelőzte a megtámadott határozatot, úgy érvel, hogy ezt az előzetes pályázatot azon elővigyázatosság indokolta, hogy az őt érintő esetleges, az előléptetést mellőző határozatot ellensúlyozza.

29 A felperes kiemeli, hogy annál is kevésbé ismerhette a megtámadott határozat indokolását, mivel felvették a Cedefop igazgatótanácsa által előléptetésre javasolt tisztviselők vagy alkalmazottak listájára.

30 A maga részéről a Cedefop úgy véli, hogy jóllehet az indokolás teljes hiánya nem pótolható a folyamatban lévő eljárás során előadott indokolással, a megtámadott határozatot a felperes számára ismert körülmények között hozták meg, amely alapján értékelhette annak megalapozottságát, és így az említett határozatot az ítélkezési gyakorlat által kidolgozott elveknek megfelelően kellően indokoltnak kell tekinteni. Ezen elveket egyébként a 2006. október 3-i Nijs kontra Számvevőszék ítélet (T-171/05, EU:T:2006:288) is felidézte, amelyre érvelésében maga a felperes is hivatkozik.

31 A Cedefop elsőként emlékeztet arra, hogy az előléptetési időszak olyan eljárási szabályokon alapul, amelyeket a felperesnek – feladatköréből kifolyólag – mindenképpen ismernie kellett, és amelyeket a jelen ügyben objektív módon és pontosan alkalmaztak.

32 A Cedefop másodszor úgy érvel, hogy a felperes ismerte a vele kapcsolatos értékelések tartalmát és szintjét, a csapatának vezetését illetően őt ért számos megjegyzést, valamint a személyes aktájában szereplő, 2013. július 19-i belső feljegyzésben megemlített egyéb hiányosságokat és szabálytalanságokat.

E tekintetben a Cedefop kitart amellett, hogy a felperes panaszának 19. bekezdésében világosan felismerte a vele szemben felhozott kifogásokat, így nem állíthatja érvényesen, hogy nem tudta megérteni azokat az indokokat, amelyek miatt a neve nem szerepelt az előléptetett tisztviselők nevei között.

33 Harmadszor a felperesnek a megtámadott határozat értelmével kapcsolatos állítólagos értetlenségének – amely állítólagosan frusztrációt okozott számára és a Tanácshoz való visszatérésre késztette – ellentmond az a tény, hogy a felperes által a Tanácsban betöltött álláshelyre való pályázatok benyújtási határideje megelőzte az említett határozat meghozatalának időpontját. Ebből az következik, hogy a felperes előre láthatta e határozat tartalmát, ami így azt sugallja, hogy elegendő ismerete volt e határozat elfogadásának körülményeiről.

34 Egyébiránt a felperes nevének az igazgatótanács által előléptetésre javasolt tisztviselők listájára való felvételét illetően a Cedefop emlékeztet arra, hogy az általános végrehajtási rendelkezésekben (Cedefop/DGE/10/2011 és Cedefop/DGE/11/2011) előírt eljárást a jelen ügyben megfelelően betartották, és noha a felperes neve szerepelt az előléptethető tisztviselők egységes szerkezetbe foglalt listáján, nem szerepelt azonban az említett igazgatótanács azon tisztviselőket tartalmazó listáján, amelyek előléptetését végül a kinevezésre jogosult hatóságnak javasolták.

35 A Cedefop megállapítja, hogy nem kizárólag a felperes személyes aktájának tartalmából, hanem e körülmények összességéből is kitűnik, hogy a felperesnek tudomása volt a megtámadott határozat körülményeiről.

36 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdésében előírt indokolási kötelezettség – amely csupán az EUMSZ 296. cikkben megfogalmazott általános kötelezettség megismétlése – célja egyrészt az, hogy a sérelmet okozó aktus megalapozottságának megítélését és európai uniós bíróság előtti kereset indítását lehetővé tévő kellő tájékoztatást nyújtson az érintett számára, másrészt pedig az, hogy biztosítsa e bíróság számára az aktus jogszerűségének felülvizsgálatára vonatkozó jogköre gyakorlását (lásd: 2005. szeptember 29-i Napoli Buzzanca kontra Bizottság ítélet, T-218/02, EU:T:2005:343, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2006. október 3-i Nijs kontra Számvevőszék ítélet, T-171/05, EU:T:2006:288, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. szeptember 13-i Pohjanmäki kontra Tanács ítélet, T-410/15 P, nem tették közzé, EU:T:2016:465, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az így megfogalmazott indokolási kötelezettség az uniós jog egyik lényeges alapelve, amelytől csak kényszerítő okon alapuló megfontolásból lehet eltérni (2005. szeptember 29-i Napoli Buzzanca kontra Bizottság ítélet, T-218/02, EU:T:2005:343, 57. pont; 2006. október 3-i Nijs kontra Számvevőszék ítélet, T-171/05, EU:T:2006:288, 36. pont; 2007. július 4-i Lopparelli kontra Bizottság ítélet, T-502/04, EU:T:2007:197, 74. pont). E kötelezettségnek, amely – amint az az Alapjogi Charta 41. cikke (2) bekezdésének c) pontjából kitűnik – a megfelelő ügyintézés elvének szerves részét képezi, megnövekedett a jelentősége a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően az EUMSZ 15. cikk (1) bekezdésének és az EUMSZ 298. cikk (1) bekezdésének megalkotásával. Ugyanis a nyitott és hatékony európai igazgatásnak pontosan be kell tartania a személyzeti szabályzat rendelkezéseit. Különösen az uniós alkalmazottak részére sérelmet okozó aktusok indokolása képezi elengedhetetlen feltételét az uniós adminisztráción belüli nyugodt munkahelyi környezet biztosításának, annak gyanúját elkerülendő, hogy a személyzeti igazgatás önkényességen és részrehajláson alapul.

37 A szintén állandó ítélkezési gyakorlat értelmében noha a kinevezésre jogosult hatóság nem köteles megindokolni az előléptetési határozatot, sem annak címzettjére, sem az elő nem léptetett jelöltekre nézve, köteles ellenben megindokolni az elő nem léptetett jelölt által a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján benyújtott panaszt elutasító határozatát, és e határozat indokolásának egybe kell esnie annak a határozatnak az indokolásával, amely ellen a panasz irányul

(lásd: 2014. május 21-i Mocová kontra Bizottság ítélet, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. szeptember 13-i Pohjanmäki kontra Tanács ítélet, T-410/15 P, nem tették közzé, EU:T:2016:465, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat)

38 Így az indokolást legkésőbb a panasz elutasításakor kell megadni (2002. február 20-i Roman Parra kontra Bizottság ítélet, T-117/01, EU:T:2002:35, 26. pont; 2014. május 21-i Mocová kontra Bizottság ítélet, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 41. pont).

39 Ezenkívül az indokolás megfelelő jellegét nem csak a megfogalmazására, hanem azon ténybeli és jogi háttérre tekintettel is vizsgálni kell, amelybe a megtámadott aktus elfogadása illeszkedik (lásd: 1990. február 14-i Delacre és társai kontra Bizottság, C-350/88, EU:C:1990:71, 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. szeptember 13-i Pohjanmäki kontra Tanács ítélet, T-410/15 P, nem tették közzé, EU:T:2016:465, 78. pont; 2017. január 19-i Bizottság kontra Frieberger és Vallin, T-232/16 P, nem tették közzé, EU:T:2017:15, 41. pont). Mivel az előléptetés a személyzeti szabályzat 45. cikke szerint kiválasztással történik, elegendő, ha a panaszt elutasító határozat indokolása az előléptetés jogi és személyzeti szabályzatbeli feltételeinek a tisztviselő egyedi helyzetére való alkalmazását ismerteti (2002. február 20-i Roman Parra kontra Bizottság ítélet, T-117/01, EU:T:2002:35, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2005. szeptember 29-i Napoli Buzzanca kontra Bizottság ítélet, T-218/02, EU:T:2005:343, 60. pont).

40 Egyebekben az indokolásnak a keresetindítás előtti teljes hiánya esetén az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az említett hiányt nem orvosolhatják a kinevezésre jogosult hatóság által a keresetindítást követően nyújtott magyarázatok. Ebben a szakaszban az ilyen magyarázatok ugyanis nem látják el funkciójukat, ugyanúgy, ahogy a keresetindítás megszünteti annak lehetőségét, hogy a kinevezésre jogosult hatóság a panaszt elutasító válasszal pótolja határozatának hiányosságait (1993. december 9-i Parlament kontra Volger ítélet, C-115/92 P, EU:C:1993:922, 23. pont; lásd szintén: 2007. február 7-i Caló kontra Bizottság ítélet, T-118/04 és T-134/04, EU:T:2007:37, 268. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. szeptember 13-i Pohjanmäki kontra Tanács ítélet, T-410/15 P, nem tették közzé, EU:T:2016:465, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 Végeredményben a védelemhez való jogot is sértené az a lehetőség, hogy az indokolás teljes hiányát a keresetlevél benyújtása után pótolják, mivel felperesnek csak a válasz állna rendelkezésére ahhoz, hogy a jogalapokat előterjessze azzal az indokolással szemben, amelyről csak a kereset benyújtása után szerezne tudomást. Mindez sértené a felek uniós bíróság előtti egyenlőségének elvét is (2004. július 6-i Huygens kontra Bizottság ítélet, T-281/01, EU:T:2004:207, 109. pont; 2005. szeptember 29-i Napoli Buzzanca kontra Bizottság ítélet, T-218/02, EU:T:2005:343, 62. pont; lásd szintén: 2012. március 8-i Marcuccio kontra Bizottság végzés, T-126/11 P, EU:T:2012:115, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 A panasz hallgatólagos, és így nem alakszerűen indokolt elutasítása esetén az adminisztráció magatartása az, amely döntő mértékben hozzájárul a jogvita kialakulásához, mivel az érintett a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése által előírt határidőn belül köteles a Törvényszékhez fordulni, hogy a vele szemben meghozott határozat megfelelő formában történő indokolásához hozzájusson. Márpedig a kinevezésre jogosult hatóság ezen – a megfelelő ügyintézés követelményeivel ellentétes – eljárása egyenlőtlen feladatmegosztáshoz vezet az adminisztráció és az uniós bíróság között, mivel utóbbi lesz az első és egyetlen szerv, amelytől a kérelmező egyáltalán a személyzeti szabályzat 25. cikke szerinti indokolást kaphat. Ez annál is sajnálatosabb, mivel az indokolási kötelezettség adminisztráció általi betartásának célja az eljárás előtti szakaszban az, hogy az érdekelt meg tudja érteni a rá vonatkozó határozat hatályát, illetve adott esetben meg tudja őt győzni annak megalapozottságáról, és ennélfogva elkerülje az ügy bírósági útra terelését (lásd: 2005. szeptember 15-i Casini kontra Bizottság ítélet, T-132/03, EU:T:2005:324, 34. pont).

43 Ezzel szemben a bíróság megállapította, hogy a pert megelőző eljárás során adott indokolás egyszerű elégtelensége nem indokolhatja a vitatott határozat megsemmisítését, ha a kinevezésre jogosult hatóság a bírósági eljárás során kiegészítő magyarázatot ad (2002. december 12-i Morello kontra Bizottság ítélet, T-338/00 és T-376/00, EU:T:2002:314, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2005. május 4-i Sena kontra EASA ítélet, T-30/04, EU:T:2005:161, 71. pont), az intézmény azonban természetesen – a fenti 40–42. pontban felidézett okokkal összehasonlítható okból – nem cserélheti a kezdeti hibás indokolást teljesen újra (lásd: 2005. szeptember 29-i Napoli Buzzanca kontra Bizottság ítélet, T-218/02, EU:T:2005:343, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 Így a Törvényszék elfogadta, hogy az indokolás kezdeti elégtelenségét orvosolhatják akár az eljárás során közölt kiegészítő adatok, amennyiben keresetének benyújtása előtt a felperes már rendelkezett indokoláskezdeménynek tekinthető tényekkel (lásd: 2002. február 20-i Roman Parra kontra Bizottság ítélet, T-117/01, EU:T:2002:35, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2005. február 3-i Heurtaux kontra Bizottság ítélet, T-172/03, EU:T:2005:34, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2006. október 3-i Nijs kontra Számvevőszék ítélet, T-171/05, EU:T:2006:288, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Egyébiránt a Bíróság többek között az előléptetés megtagadásával kapcsolatos panasz hallgatólagos elutasítását illetően megállapította, hogy egy határozat akkor tekinthető kellően indokoltnak, ha az érintett tisztviselő előtt ismert összefüggésben fogadták el, amely lehetővé teszi a vele szemben hozott intézkedés jelentőségének megértését (lásd: 2005. szeptember 15-i Casini kontra Bizottság ítélet, T-132/03, EU:T:2005:324, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2005. szeptember 29-i Napoli Buzzanca kontra Bizottság ítélet, T-218/02, EU:T:2005:343, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2006. október 3-i Nijs kontra Számvevőszék ítélet, T-171/05, EU:T:2006:288, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 Figyelemmel mindazonáltal az indokolási kötelezettségnek a védelemhez való joggal kapcsolatos jelentőségére, a panasz nyomán hallgatólagosan megerősített, előléptetést mellőző határozat létrejöttének körülményei csak kivételesen alkalmasak arra, hogy az említett határozat indokolásának kezdeményét képezzék (2005. szeptember 29-i Napoli Buzzanca kontra Bizottság ítélet, T-218/02, EU:T:2005:343, 79. pont; lásd ebben az értelemben szintén: 2000. március 9-i Vicente Nuñez kontra Bizottság ítélet, T-10/99, EU:T:2000:60, 44. pont; 2005. február 3-i Heurtaux kontra Bizottság ítélet, T-172/03, EU:T:2005:34, 47. pont). Így olyan körülmények között, mint a jelen ügy körülményei, az indokoláskezdemény nem létezhet anélkül, hogy a kinevezésre jogosult hatóság ne adna valamilyen információt a felperes különös helyzetét, valamint érdemeinek az egyéb, előléptethető tisztviselőkkel való, a személyzeti szabályzat 45. cikke szerinti szempontokra tekintettel történő összehasonlítását illetően (lásd ebben az értelemben: 2005. február 3-i Heurtaux kontra Bizottság ítélet, T-172/03, EU:T:2005:34, 46–50. pont; 2013. október 23-i Verstreken kontra Tanács ítélet, F-98/12, EU:F:2013:156, 31. és 32. pont; lásd analógia útján szintén: 2009. szeptember 10-i Behmer kontra Parlament ítélet, F-16/08, EU:F:2009:107, 32. pont).

47 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a kinevezésre jogosult hatóság nem válaszolt kifejezetten a panaszra, mivel azt hallgatólagos határozattal utasította el.

48 Ennélfogva a Cedefop által előadott különböző információkat kell megvizsgálni annak meghatározása érdekében, hogy a megtámadott határozat meghozatalának körülményei lehetővé tették-e, hogy a felperes megértse annak terjedelmét, és – ebből kifolyólag – a személyzeti szabályzat 45. cikkében meghatározott szempontokra tekintettel értékelni tudja annak megalapozottságát.

49 E tekintetben elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a felperes 2016. április 19-én a fellebbviteli bizottság előtt szóban ismertette a panaszának alátámasztására előadott érvelését (lásd a fenti 13. pontot). A Cedefop mindazonáltal nem állítja azt, hogy a megtámadott határozat indokaival kapcsolatos magyarázat – jóllehet nem teljes körű – elemeit ezen alkalommal a felperes tudomására hozta volna.

50 Egyébiránt, először is a Cedefop úgy érvel, hogy a felperes olyan feladatot látott el, amely alapján szükségszerűen ismerte az előléptetésre vonatkozó szabályokat, és meg kellett értenie, hogy e szabályokat a 2015. évi előléptetési időszakban megfelelően és objektív módon alkalmazták az esetére. Mindazonáltal ez a körülmény nem releváns, mivel pusztán az az ismeret, amellyel a felperes az előléptetéshez figyelembe veendő szempontokkal kapcsolatban rendelkezhetett, nem keverendő össze annak ismeretével, hogy e szempontokat milyen módon alkalmazták az ő helyzetére (lásd ebben az értelemben analógia útján: 2009. szeptember 10-i Behmer kontra Parlament ítélet, F-16/08, EU:F:2009:107, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 Ugyanez a helyzet a Cedefop igazgatójának 2015. március 9-i feljegyzésével kapcsolatban, amelyet a Cedefop teljes személyi állományának címzett, és amelyben az igazgató a jelen ügyre hivatkozik. E feljegyzésben az említett igazgató arra szorítkozott, hogy általánosságban leírja azon szempontokat, amelyeket a 2015. évi előléptetési időszak keretében alkalmaznak, és amelyek elősegítik, illetve gátolják a tisztviselők előléptetését. Ebből az következik, hogy az említett feljegyzés egyáltalán nem volt alkalmas arra, hogy a felperes megértse, hogy az említett szempontokat milyen módon alkalmazták az ő helyzetére.

52 Másodszor a Cedefop úgy érvel, hogy a felperesnek tudomása volt arról a számos kifogásról, amely szakmai szempontból őt érte, nem csak a csapatának vezetését illetően, hanem a közbeszerzési szerződések odaítélésével kapcsolatos különféle szabálytalanságok miatt is.

53 E tekintetben a felperes 2012–2014. évekre vonatkozó értékelő jelentéseiből is nyilvánvalóan kitűnik, hogy a felperest kritikus megjegyzések érhették, különösen a csapatainak vezetését illetően. Ugyanis a 2012. évre vonatkozó értékelő jelentésben az értékelő többek között kiemelte, hogy ezen év során „[a felperes] és csapatának részéről nyugodtabb és összehangoltabb munkavégzést” várt el, ám „[ez] az első félév során nem valósult meg teljesen, mivel a szervezeti egységen belül időnként feszültségek jelentkeztek”. Ugyanezen jelentés kimondja, hogy a megállapított fejlődés ellenére „[a felperesnek] még nehézségei voltak a munkaidejének beosztását […] és a feladatoknak a csapatának tagjai részére való leosztását illetően”, miközben az értékelő kiemelte, hogy a felperes továbbra is „túlságosan sokat foglalkozott a beosztottjai munkájának javításával és tökéletesítésével” a „szervezeti egységét érintő prioritások és általános célok követésére, valamint a csapatának közvetlen vezetésére és a konfliktuskezelésre” szánt idő kárára. A 2013. évre vonatkozó értékelő jelentésben az értékelő kiemelte többek között, hogy „[a felperes részéről] szükség van bizonyos fejlődésre a szervezeti egységének tagjaival folytatott megfelelő kommunikáció biztosítása, a hatékony konfliktuskezelés, a jelentések zavartalan alkalmazása, a tervezés, valamint az adminisztratív határidők kezelése érdekében”. Végül a 2014. évi, azaz a felperes által a megtámadott határozat előtt elfogadott utolsó értékelő jelentésben az értékelő megjegyezte, hogy a felperes „sokkal könnyebben boldogul a szabályok kialakításával és a dokumentumok javításával, mint a személyzeti ügyekkel”, és még mindig a munkaideje jelentős részét fordítja „a dokumentumok átírására, javítására vagy tökéletesítésére, amikor szakmai véleményt várnak el tőle”. Az értékelő ismételten sajnálatát fejezte ki amiatt, hogy a felperes ezt az időt nem tudta a „szervezeti egységét érintő prioritások és általános célok követésére, valamint a csapatának közvetlen vezetésére” fordítani, és kinyilvánította, hogy a felperestől 2015-ben „maga és a csapata számára barátságosabb és összehangoltabb munkavégzést” vár el.

54 A felperes 2012–2014-re vonatkozó értékelő jelentései mindazonáltal a felperes munkájára vonatkozó pozitív értékeléseket is tartalmaztak.

55 Ugyanis többek között a 2014. évi értékelő jelentésből is kitűnik, hogy a felperes „elkötelezett”, „naponta sokáig dolgozik”, és „olyan személy, akivel kellemes együtt dolgozni”, a Cedefop igazgatóhelyettese ugyanezen jelentésben kiemelte, hogy a felperes „a számára kijelölt célokat jó minőségi szinten teljesítette”, és kiemelte a magas szintű „elkötelezettségét és kötelességtudatát”.

56 Általánosabban, amint az a 2012–2014. évre vonatkozó értékelő jelentésekből kitűnik, a felperes általános értékelése megfelelőnek minősült, teljesítményét mindegyik vizsgált év során III-as szintre, azaz „jóra és a betöltött munkakörben elvárt szintnek megfelelőre” értékelték.

57 Ezenkívül a 2012–2013. évre vonatkozó értékelő jelentések a felperes vezetői képességeinek javulásáról tanúskodnak. A 2012. évre vonatkozó értékelő jelentésből kitűnik ugyanis, hogy a felperes vezetői képzésen vett részt annak érdekében, hogy e téren fejlessze képességeit, és ettől az évtől kezdve „akciótervet készített és alkalmazni kezdte a tanultakat”. Ugyanezen jelentés kiemelte mindazonáltal a felperes e téren megmutatkozó csiszolhatóságát. A rákövetkező évben az értékelő a 2013. évi értékelő jelentésben megjegyezte „[a felperes] fejlődését a csapatvezetés terén” és kimondottan „a rendszeres szolgálati értekezletek szervezése terén”. Az értékelő, miközben kiemelte, hogy a felperesnek „bizonyos fejlődésre még szüksége van”, rámutatott, hogy „az ellenőrzési feladatai közül többet osztott le […] annak érdekében, hogy több ideje legyen a közvetlenebb irányítási és szervezési feladataira”, és így elismerte „a [felperes] által az irányítási [képességeinek] javítására tett erőfeszítéseit”.

58 Végül az ellenjegyző a 2014. évre vonatkozó értékelő jelentésben kiemelte, hogy a felperes lényegében „jó minőségi szinten teljesítette a számára kitűzött összes célt”, és „nagyra értékelte az elkötelezettségének és kötelességtudatának magas szintjét”.

59 E körülmények között meg kell állapítani, hogy csak az, hogy a 2012–2014. éveket illetően a felperesre vonatkozó értékelő jelentésekben kritikus értékelések jelentek meg, nem tette lehetővé a felperes számára, hogy megértse, hogy a személyzeti szabályzat 45. cikkében megfogalmazott szempontokat hogyan alkalmazták a helyzetére, ami az előléptethető tisztviselők érdemeinek a Cedefop által a 2015. évi előléptetési időszakra tekintettel elvégzett összehasonlító vizsgálatát követően a felperes említett időszak során történő előléptetésének mellőzését indokolta.

60 Egyebekben a tizenegy e-mail és levél, amelyekre a Cedefop első jogalapjában hivatkozik, és amelyek a B.15 és B.19-B.28. mellékletben szerepelnek, egyike nem alkalmas arra, hogy – akár elégtelen – magyarázatot szolgáltasson arra a módszerre, ahogy a kinevezésre jogosult hatóság a felperes érdemeit a 2015. évre vonatkozó előléptetési időszak során a személyzeti szabályzat 45. cikkében szereplő szempontok tekintetében értékelte.

61 Ugyanis, először is a Cedefop személyi állományába tartozó és a felperes értékelésében részt vevő személyek közötti 2015. január 9-én küldött – a B.26. mellékletben szereplő – két, elektronikusan váltott levelet illetően elegendő megállapítani, hogy azokat nem küldték meg a felperesnek. Mivel az akta egyetlen irata sem utal arra, hogy ezen e-mailek másolatát az igazgatási eljárás során közölték vele, e dokumentumok semmiképpen sem tekinthetők indokoláskezdeménynek.

62 Egyébként a Cedefop által hivatkozott egyéb dokumentumokat illetően, amelyek zömmel több mint egy évvel a megtámadott határozat meghozatala előtt, és bizonyos dokumentumok akár több mint öt, sőt hét évvel azelőtt keletkeztek, azt bizonyítják, hogy a felperesnek nyilvánvalóan volt tudomása a vele szemben a vezetői képességeivel, valamint a bizonyos közbeszerzési ügyek általa történő kezelésével kapcsolatban megfogalmazott kifogásokról.

63 Ugyanakkor annak elfogadása, hogy az alkalmazottra vonatkozó negatív értékelések olyan körülmények között, mint a jelen ügy körülményei, elegendőek ahhoz, hogy indokoláskezdeménynek minősüljenek, veszélyeztetheti a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdésében előírt pert megelőző eljárás célját, amely az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a panasszal keletkező jogvita egyezség útján való rendezése (1996. március 7-i Williams kontra Számvevőszék ítélet, T-146/94, EU:T:1996:34, 44. pont; 2015. december 3-i Cuallado Martorell kontra Bizottság ítélet, T-506/12 P, EU:T:2015:931, 64. pont).

64 Az ilyen megközelítés ugyanis lehetővé tenné a kinevezésre jogosult hatóság számára, hogy az elő nem léptetett jelöltet illető bármely – a jelölttel közölt – negatív értékelésre támaszkodjon ahhoz, hogy mentesüljön attól, hogy a személyzeti szabályzat 90. cikke (2) bekezdésének második albekezdéséből

következően közölje vele a panaszát elutasító indokolt határozatot, ami egyrészt az összes, a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdése szerinti sérelmet okozó határozat indokolására vonatkozó követelmény, másrészt az Alapjogi Charta 41. cikke által biztosított megfelelő ügyintézéshez való jog különös kifejeződésének minősül.

65 Márpedig a panaszra adandó válasz ilyen elmulasztása, amely panaszt ráadásul olyan, előléptetést mellőző határozattal szemben nyújtották be, amely maga sem tartalmazott indokolást, az érintettben értetlenséget, sőt frusztrációt kelthet vagy fokozhatja azt, és így az uniós bíróság előtti keresetindításnak kedvező légkört hozhat létre, amely esetleg elkerülhető lett volna, ha a kinevezésre jogosult hatóság az elvárt gondossággal jár el.

66 Harmadszor a Cedefoppal nem lehet egyetérteni, amikor azt állítja, hogy a megtámadott határozat indokoláskezdeményének meglétét a panasz 19. bekezdése is igazolja, amelyben a felperes rámutat, hogy „felettese […] szóban és írásban is tanúbizonyságot adott az azt illető elégedetlenségéről, ahogyan [ő] a csapat[át] vezeti”.

67 Ez a megállapítás ugyanis legfeljebb csak a felperesnek egy olyan ténnyel kapcsolatos sejtését mutatja, amelyet a Cedefop az érdemeinek a 2015. évi előléptetési időszak kapcsán elvégzett értékelése során figyelembe vehetett. A fenti 63–65. pontban kifejtett okokból mindazonáltal egyedül az, hogy az elő nem léptetett jelölt tudott az őt érintő negatív értékelésekről, főszabály szerint nem helyettesítheti az előléptetést mellőző határozat indokolását, amelyet az említett jelölt a panaszára válaszul joggal várhat el a kinevezésre jogosult hatóságtól.

68 A Cedefop e téren nem érvelhet a 2010. február 24-i P kontra Parlament ítéletre (F-89/08, EU:F:2010:11) való hivatkozással, amelyben a Közszolgálati Törvényszék egy elbocsátó határozattal kapcsolatban úgy vélte, hogy „a felperes által előterjesztett […] panasznak már a szövegéből is kitűnik, hogy a felperes tudomást szerezhetett volna az elbocsátás iránti kérelemről, ha betekint a személyi aktájába” és „így módjában állt megtudni, hogy az említett kérelem, és ebből következően a megtámadott határozat azon alapult-e, hogy »megszűnt a személyes és politikai bizalom a [felperes] és [A. M.] között, aki [f]üggetlen képviselő, és a [felperes] közvetlen hivatali felettese«”. A jelen ügyben szóban forgó helyzet ugyanis ezzel nem összehasonlítható, mivel az ügy egyik iratából sem tűnik ki, hogy a felperes tudomást szerezhetett volna az igazgatási eljárás során bármilyen, a Cedefoptól származó olyan dokumentumról, amely kifejti, hogy az előléptethető tisztviselők érdemeinek a személyzeti szabályzat 45. cikkében előírt összehasonlító vizsgálatát követően az ő előléptetését mellőző határozatot hogyan indokolták a csapatának vezetésére vonatkozó képességeivel kapcsolatban megfogalmazott kifogások.

69 Végül negyedszer a Cedefop által felhozott azon egyedüli körülmény, hogy a felperes több mint egy hónappal a megtámadott határozat meghozatala előtt benyújtotta a pályázatát egy tanácsi állásra, inkább arra mutat rá, hogy a felperes – amint ez a saját magyarázataiból is kitűnik – attól tartott, hogy nem léptetik elő, és ilyen módon kívánta biztosítani a maga számára a Cedefop elhagyásának lehetőségét arra az esetre, ha kérelme nem vezet eredményre. Ezzel szemben e körülmény egyáltalán nem bizonyítja, hogy a felperes ezen időponttól kezdve biztossá vált a felől, hogy őt nem fogják előléptetni, azt pedig még kevésbé, hogy ismerte az előléptetést mellőző határozat indokait.

70 A fentiekből következik, hogy a felperes, mielőtt tudomást szerzett volna az ellenkérelemről, legfeljebb csak gyaníthatta, hogy a vezetői képességeit, valamint a bizonyos közbeszerzési ügyekkel kapcsolatos hiányosságokat érintő, Cedefopon belüli kifogások hatást gyakoroltak az érdemeinek a 2015. évi előléptetési időszakra tekintettel elvégzett vizsgálatára.

71 Ezzel szemben egyetlen, a Cedefop által felhozott körülmény sem alkalmas annak bizonyítására, hogy a felperes a jelen kereset megindítása előtt képes volt megérteni, hogy e kifogásokat milyen módon vették figyelembe a személyzeti szabályzat 45. cikkében megfogalmazott szempontoknak a helyzetére való alkalmazása keretében. Ebből az következik, hogy a megtámadott határozat meghozatalának körülményei nem tekinthetők az említett határozat – akár elégtelen – indokolásának.

72 Következésképpen az első jogalapnak helyt kell adni, és a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni, anélkül hogy a felperes által hivatkozott második és harmadik jogalap vizsgálatára lenne szükség. E körülmények között nem szükséges továbbá azzal kapcsolatban sem határozni, hogy a Cedefop vitatja bizonyos számú, a keresetlevélben bemutatott bizonyíték elfogadhatóságát, amelyek – szerinte – messze meghaladják a jelen jogvita kereteit, és így e jogvita eldöntését illetően nem relevánsak.

A kártérítési kérelemről

73 A felperes a megtámadott határozat meghozatala miatt állítólagosan őt ért vagyoni és nem vagyoni kár megtérítését kéri.

74 E tekintetben a felperes először is a nem vagyoni kárával kapcsolatban arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat indokolásának teljes hiánya a kinevezésre jogosult hatóság különösen súlyos hibájának minősült, amely számára – a bírósági eljárás költségein túlmenően – ráadásul stresszt és frusztrációt okozott. Szerinte az ilyen hiba nem orvosolható megfelelően egyedül az említett határozat megsemmisítésével.

75 Egyébiránt a felperes úgy érvel, hogy a nem vagyoni kára is a Cedefop magatartásából ered, amely anélkül, hogy bármikor is ténylegesen elvégezte volna az érdemeknek a személyzeti szabályzat 45. cikke szerinti vizsgálatát, erőfeszítései és az ezen uniós szervezet szolgálatában eltöltött tizenhat év során elért konkrét eredményei ellenére jogszerűtlenül megtagadta az előléptetését. Rámutat, hogy az igazságtalanság, frusztráció és elbátortalanodás ilyen módon benne gerjesztett érzése miatt határozott úgy, hogy visszatér a Tanácshoz, amelynek következményeként elköltözött a családjával, amelynek az életvitel új helyéhez kellett alkalmazkodnia. A nem vagyoni kár ezen – 16 000 euróra értékelt – része, amely szolgálati évenként 1000 eurónak felel meg, szintén leválasztható a megtámadott határozatról, és így attól függetlenül kell kártérítést nyújtani, hogy e határozat megsemmisítésre kerül-e, vagy sem.

76 A vagyoni kárt illetően a felperes azon elmaradt jövedelem összegének megfelelő mértékű pénzügyi kárra hivatkozik, amelyet azon helyzethez képest szenvedett el, amelybe akkor került volna, ha előléptetik, amely összeget az Európai Központi Bank (EKB) által meghatározott késedelmi kamattal kell növelni.

77 A Cedefop vitatja ezt a kártérítési kérelmet. Szerinte a felperes, mivel a megtámadott határozat egyáltalán nem jogszerűtlen, nem bizonyít semmilyen olyan hibát, amely az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapítását vonhatná maga után. E tekintetben hangsúlyozza, hogy mivel a tisztviselők nem rendelkeznek az előléptetéshez való joggal, a felperes nem követelheti megalapozottan az általa állítólagosan elszenvedett pénzügyi kár megtérítését. Hasonlóképpen úgy véli, hogy a felperes által a Tanácshoz való visszatérése miatt állítólag elszenvedett kár nem felróható a Cedefopnak, mivel a felperes e döntést saját kezdeményezésére hozta meg. Ezt a felperesnek az arra irányuló lépései is igazolják, hogy a Cedefopot már az említett határozat meghozatala előtt elhagyja. Végül a Cedefop hangsúlyozza, hogy állítólagos nem vagyoni kára értékének a felperes általi meghatározását semmilyen számítási alap vagy jogalap nem támasztja alá.

78 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a közszolgálat területén az Unió szerződésen kívüli felelősségéhez több feltétel együttes teljesülése szükséges, nevezetesen az intézménnyel szemben kifogásolt magatartás jogellenessége, a kár valós jellege,

valamint az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállása. E három feltétel együttes feltétel, ami azzal jár, hogy amennyiben azok közül egy nem teljesül, az Unió felelősségét nem lehet megállapítani (1994. június 1-jei Bizottság kontra Brazzelli Lualdi és társai, C-136/92 P, EU:C:1994:211, 42. pont; lásd szintén: 2010. december 16-i Bizottság kontra Petrilli ítélet, T-143/09 P, EU:T:2010:531, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. május 17-i PG kontra Frontex ítélet, T-583/16, nem tették közzé, EU:T:2017:344, 97. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

79 Ebből az következik, hogy még abban az esetben is, ha bizonyított, hogy valamely uniós intézmény vagy szervezet hibát vétett, az Unió felelőssége csak akkor állapítható meg, ha a felperes bizonyítja az általa elszenvedett kár valós jellegét (lásd ebben az értelemben: 2004. november 9-i Montalto kontra Tanács ítélet, T-116/03, EU:T:2004:325, 126. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2005. szeptember 29-i Napoli Buzzanca kontra Bizottság ítélet, T-218/02, EU:T:2005:343, 98. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

80 A felperes által hivatkozott vagyoni kárt, valamint a nem vagyoni kár azon részét illetően, amelyet állítólag az előléptetésének a Cedefop általi, érdemeinek a személyzeti szabályzat 45. cikke szerinti vizsgálata nélküli megtagadása miatt szenvedett el, hangsúlyozni kell, hogy ezen állítólagos károk lényegében a megsemmisítés iránti kérelem második és harmadik jogalapjában hivatkozott érdemi jogellenességből erednek.

81 Márpedig, mivel a megtámadott határozat indoklása hiányos, és ez okból meg kell semmisíteni (lásd a fenti 72. pontot), meg kell állapítani, hogy a Törvényszék a jogalapjai vizsgálatának elvégzését követően nem értékelheti annak megalapozottságát (lásd analógia útján: 2005. szeptember 29-i Napoli Buzzanca kontra Bizottság ítélet, T-218/02, EU:T:2005:343, 99. pont). Emlékeztetni kell itt ugyanis arra, hogy az indokolás egyik funkciója éppen az, hogy lehetővé tegye az uniós bíróság számára, hogy felülvizsgálja az elé terjesztett aktusok jogszerűségét (lásd a fenti 36. pontot).

82 Így a Cedefop az EUMSZ 266. cikk első bekezdésének megfelelően köteles meghatározni a jelen ítéletben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket és szükség esetén új – indokolással ellátott – határozatot kell elfogadnia (lásd ebben az értelemben: 2005. szeptember 29-i Napoli Buzzanca kontra Bizottság ítélet, T-218/02, EU:T:2005:343, 100. pont; 2015. november 18-i Diamantopoulos kontra EKSZ ítélet, F-30/15, EU:F:2015:138, 33. pont). E szakaszban a Törvényszék nem tudja megállapítani a felperes előléptetésének megtagadásából eredő konkrét vagyoni kárt, mivel a Cedefop igazgatójának új határozatot kell hoznia.

83 A nem vagyoni kárnak a megtámadott határozat hiányos indokolásából eredő részét illetően figyelembe kell venni azt a tényt – amint az az első jogalap vizsgálatából kitűnik –, hogy a felperes a vele a panaszának benyújtását követően kilenc hónappal közölt ellenkérelem elolvasása során értesült először a 2015. évi előléptetési időszak során mellőzött előléptetésnek okaira vonatkozó magyarázat elemeiről. Így megállapítható, hogy a megtámadott határozat indokolásának teljes hiánya a felperesben egyrészt – jóval azon határidőn túl is, amelyen belül a panaszra adott válasznak meg kellett volna születnie – bizonytalanságot keltett előléptetése mellőzésének okait illetően, másrészt arra kényszerítette, hogy bírósági eljárást indítson annak érdekében, hogy magyarázatelemeket kapjon e témában.

84 Márpedig a felperesnek okozott igazságtalanságérzet, értetlenség, sőt frusztráció (lásd a fenti 64. pontot) kizárólag a kinevezésre jogosult hatóság pert megelőző szakaszban tanúsított magatartására vezethető vissza. E magatartás ezáltal a felperesnek olyan különös nem vagyoni kárt okozott, amely esetében a megtámadott határozat megsemmisítése nem minősülhet a kár megfelelő jóvátételének (lásd analógia útján: 2002. december 12-i Morello kontra Bizottság ítélet, T-181/00, EU:T:2002:313, 131. és 132. pont; 2005. szeptember 15-i Casini kontra Bizottság ítélet, T-132/03, EU:T:2005:324, 102. pont).

85 E körülményekre figyelemmel a Törvényszék a kárt méltányosan megállapítva úgy véli, hogy 2000 euró megítélése megfelelő kártérítésnek minősül a nem vagyoni kárnak a megtámadott határozat állítólagosan hiányos indokolásából eredő részét illetően, és ezáltal kizárólag e tekintetben kell helyt adni a kártérítési kérelemnek.

A költségekről

86 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Egyébként az eljárási szabályzat 134. cikkének (2) bekezdése szerint több pervesztes fél esetén a Törvényszék határoz a költségek megosztásáról. Végül a Törvényszék 135. cikke (2) bekezdésének értelmében a Törvényszék a pernyertes felet is kötelezheti a költségek részbeni vagy teljes viselésére, ha az a pernyertes magatartása alapján – beleértve a kereset benyújtását megelőzően tanúsított magatartását is – indokoltnak tűnik, különösen akkor, ha a Törvényszék megítélése szerint ez a fél szükségtelenül vagy rosszhiszeműen okozott költségeket a másik félnek.

87 A jelen esetben a felperes a kártérítési kérelmének egy része tekintetében pervesztes lett, így a Cedefop a jogvita ezen részét illetően nyertesnek tekinthető. Ugyanakkor figyelembe kell venni, hogy a megtámadott határozat indokolása hiányos volt, a Cedefop jogellenesen mellőzte a felperes panaszának megválaszolását, ráadásul a felperes számára semmilyen bizonyítékkezdemény nem tette lehetővé, hogy a jelen kereset megindítása előtt megismerje az előléptetése mellőzését igazoló indokokat. Így maga a Cedefop igazgatási eljárás során tanúsított hozzáállása kényszerítette a felperest a jelen kereset megindítására annak érdekében, hogy megismerje az említett indokokat. Ebből kifolyólag a jelen eset körülményeit méltányosan értékelve a Cedefop viseli az összes költséget.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék megsemmisíti az Európai Szakképzés-fejlesztési Központ (Cedefop) igazgatójának 2015. november 4-i határozatát, amely a 2015. évi előléptetési időszak tekintetében mellőzte Georges Paraskevaidis AD 12 besorolási fokozatba való előléptetését.

2) A Törvényszék kötelezi a Cedefopot, hogy fizessen G. Paraskevaidis-nek az általa elszenvedett kár megtérítésére 2000 eurót.

3) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

4) A Törvényszék a Cedefopot kötelezi a költségek viselésére.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Kihirdetve Luxembourgban, a 2017. október 26-i nyilvános ülésen.

Aláírások

i — A jelen szöveg 83. és 87. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.